

кандило.

- Да - рече Иванко - може да се преминава и по леда. Но аз дойдох да попитам какви новини е донесъл Сеслав от Цариград. Виждал ли е Иваница?

- Ами защо не отидеш в палата да питаш царя? Нали ти е братовчед?

Иванко се усмихна.

- Боя се да не срещна там Сеслав, още не ми се е отсърдил.

Зоя също се усмихна. Преди един месец цяло Търново шумеше за кавгата между двамата боляри. Една вечер, Иванко, пиан, изпуснал някакви дръзки думи по името на Сеславовата жена. На следния ден Сеслав открито се заканил, че ако повтори и не си вземе думите обратно, ще стане някоя беля. Иванко се отрекъл от казаното, но от тогава двамата боляри не се поглеждаха.

- Видял го. На игрите в Хиподрѹма. И успял да му предаде писмото. Но право да си кажа, аз да съм на мястото на Иваница, няма да помисля да се върна.

Тя дълбоко въздъхна и поклати глава. В очите ѝ цъфна скръб.

- Хиподрѹмът... Златният рог... Меза... - Пошѹпна едва чуто и закри очите си с ръка.

Иванко стана и се доближи до нея.

- Зоя, - рече и поглади косите ѝ, - не обичам да виждам жена, която плаче.

- Който е свикнал с Визанс, мъчно го забравя, - каза ромейката, - нима ние тук разбираме нещо от живота си? Белота има пари... Но какво мога да си взема с тях? Има ли пурпурни златоткани платове, има ли маргарити, има ли скъпи накити? Жената на някой отрок живее по-добре... защото поне...